

PRÆDIKEN TIL HELLIG TRE KONGER 2013

(Prædiken holdt ved International Gudstjeneste 5. januar 2013 i Skt. Knuds Kirke, Odense)

Godt nytår! Håber I har haft nogle gode, fredelige og afslappende dage sammen i julen og nytåret. Nu er vi gået ind i 2013. Hvad det år vil bringe, ved ingen. Hver især har vi nok haft vore ønsker og drømme, da vi stod på tærsklen mellem 2012 og 2013.

Ønsker om, at vi sammen med vores kære må opleve et år med tro, håb og kærlighed. Drømme om, at vores liv sammen må lykkes, at vi ikke bliver ramt af sygdom og død i vores familier.

Men vi ved det ikke. Vi kan med et gammelt udtryk dog gøre noget, som giver god mening, når vi er samlet i en kirke: Nemlig lægge det nye år og vores liv i Guds hænder. Det betyder ikke, at vi så blindt overlader alt til Gud og ikke selv skal gøre noget. For der er meget vi skal nå, der er mennesker vi skal elske – og der er mennesker, der har brug for vore hænder.

Men når det gælder de store linjer, alt det vi ikke har magt over, livet, døden og kærligheden, så skal vi ikke tøve med at tro på, at vi ikke står alene. Vi har en Gud, som ved hvad det vil sige at være menneske på godt og ondt. Det er ham, vi hører om i julens fortællinger. Ham, der blev født i Betlehem og blev lovprist af hyrder og engle.

Og julen er slet ikke forbi – i hvert ikke her i kirken. I morgen er det Helligtrekongers Søndag, og derfor har vi lige hørt Mattæhus' fortælling om de vise mænd fra Østerland, der havde set en stjerne gå op og derfor kom til Betlehem for at tilbede barnet. Først troede de, at en nyfødt konge skulle findes i Jerusalem, og med hjælp fra Kong Herodes og ypperstepræsterne blev de klar over, at det i stedet var i Betlehem, barnet skulle findes.

Og i en stald – ikke på et kongeslot – fandt de den nye konge. Og fra starten var han udsat for forfølgelse fra den magtsyge konge i Jerusalem, som troede at det lille barn ville tage troen fra ham.

Men vi ved bedre! Det var ikke en konge, en hersker, som vi ellers er vant til i denne verden. Den nye konge var i sit korte liv aldrig for fin til at være sammen med helt almindelige mennesker. Født i en krybbe i en stald, kort efter fødslen på flugt med sine forældre, fordi den magtsyge konge ville slå ham ihjel. Og som voksen brugte han det meste af sin tid på at være sammen med de fattige, de syge, kvinder og børn, som ellers ikke stod i høj kurs på den tid.

Det er ham, der er vores Gud. En Gud, der ikke var for fin eller for fornem til at blive menneske. Når vi nu starter på et nyt år, kan det være godt at tænke på, at vi følges af ham, der var et barn, en dreng, en mand, et menneske med følelser og hjerte på rette sted.

At have et barn som vores Gud er trygt. Hvem kan dog være bange for et barn? Så skal vi ikke frygte. Som englens sagde til de bange hyrder på marken julenat.

Frygt ikke! – Vi har brug for at høre det budskab, så vi ikke skal bygge vores liv på angst for alt det frygtelige, der kan ske os og vore kære.

Frygt ikke! – Selv om der er så meget i verden, der er styret af frygt, af krig og meningsløshed, så vil barnet i krybben, vores Gud, noget andet.

Frygt ikke! - For et barn er født. Et barn, som vi kan tage imod og åbne os for – som han har åbnet sit liv og sin himmel for os. Han har rakt os livet, han er det lys, der skinner i mørket.

Da han blev født satte han verden på den anden ende, og i sit korte liv kunne han rumme alt det, som er så svært for os at rumme: ubehaget, smerten og livet, når det gør allermost ondt. Men også glæden, kærligheden og tilgivelsen.

Barnet i Betlehem er til glæde for os alle. Og barnet er en protest mod alt det, der truer det gode liv. I ham rækkes vi mod og styrke til at leve sammen på trods af vore forskelligheder. Barnet giver os tro på, at der er plads til alle, vore kære, dem vi er tæt på, dem vi er langt fra og ikke kan nå i andet end tanke og bøn.

Alle er vi omsluttet af den glæde, der stråler imod os fra krybben. Lad os bringe barnet og juleglæden med os ind i det nye år. Bring juleglæden med, også når den senere bliver truet af langfredsmørke og død for siden at sprænge alle grænser i en påskemorgenrøde.

Når vi tager imod barnet og imod glæden, så tager vi imod livet selv – og så er vi ikke alene i verden, hvor vi er sat til bringe bud om Gud, der blev et barn, gik helt ind i verden, døde på et kors og opstod på tredjedagen og er med os til alle tider.

Amen.

Jesper Hougaard Larsen, flygtninge-indvandrerpræst